

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 13 noiembrie 2008

în Cauza Ranete împotriva României

(Cererea nr. 26837/03)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Ranete împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 21 octombrie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 26837/03, introdusă împotriva României de o cetățeană a acestui stat, doamna Gherghina Ranete (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 4 august 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată în fața Curții de domnul Emilian Mirel Burcea, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 1 septembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta, doamna Gherghina Ranete, este cetățeană română, s-a născut în anul 1949 și locuiește la București, România.

5. Până în anul 2000 reclamanta a fost agent al poliției de frontieră și a beneficiat de statutul de militar. La cererea sa, la data de 31 martie 2000, a fost trecută în rezervă și pensionată anticipat.

6. Cu ocazia trecerii sale în rezervă, în temeiul art. 31 din Legea nr. 138 din 20 iulie 1999 (*Legea nr. 138/1999*) privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, reclamanta a primit un ajutor egal cu 15 solde brute. Potrivit acestui articol ajutorul nu era impozabil.

7. Mai mult, în temeiul art. 80 din Legea nr. 56 din 4 iunie 1992 (*Legea nr. 56/1992*) privind frontiera de stat, modificată prin ordonanța de Guvern nr. 80/1999, reclamanta a primit o gratificare egală cu de douăsprezece ori « solda integrală » din ultima lună de activitate.

8. În ceea ce privește compensația prevăzută de art. 31 alin. 1 din Legea nr. 138/1999, în momentul plății acestei sume, Ministerul de Interne a scăzut suma corespunzătoare impozitului pe venit, calculat potrivit prevederilor ordonanței nr. 73 din 27 august 1999 privind impozitul pe venit (*ordonanța nr. 73/1999*), privând astfel reclamanta de 16.800.000 lei vechi românești (ROL).

9. În ceea ce privește gratificarea acordată în temeiul Legii nr. 56/1992, Ministerul a calculat-o în funcție de solda netă, estimând că expresia « soldă integrală » menționată în legea respectivă se referea la solda netă. În consecință, ministerul a scăzut din ajutorul respectiv 13.440.000 ROL, adică suma corespunzătoare impozitului pe venit, calculată potrivit prevederilor ordonanței nr. 73/1999 citată anterior.

10. Reclamanta a sesizat Tribunalul București cu o acțiune împotriva Ministerului de Interne (*Ministerul*) de rambursare a impozitului reținut, menționând că legea nr. 138/1999 și 56/1992 scuteau de impozit compensația și gratificarea la care avea dreptul. Ministerul a contestat această cerere susținând că impozitele respective erau conforme ordonanței nr. 73/1999.

11. Prin hotărârea judecătorească din data de 11 noiembrie 2000 Tribunalul a respins acțiunea.

În ceea ce privește compensația prevăzută la art. 31 alin. 1 din legea nr. 138/1999, Tribunalul a considerat că în momentul în care reclamanta a ieșit la pensie ordonanța nr. 73/1999 era în vigoare și că, prin urmare, plata compensatorie nu era scutită de impozit.

În ceea ce privește gratificarea plătită în temeiul Legii nr. 56/1992, Tribunalul a considerat că « solda integrală » menționată de legea respectivă era în realitate solda lunară netă și nu solda lunară brută, așa cum susținea reclamanta.

12. Această hotărâre a fost confirmată de Curtea de Apel București care, prin decizia definitivă din data de 25 februarie 2003, a respins recursul reclamantei. Curtea a considerat, în ceea ce privește ajutorul, că în temeiul art. 6 f) din ordonanța Guvernului nr. 73/1999 și al principiului general potrivit căruia orice venit era impozabil, pe bună dreptate indemnizația încasată de reclamantă a fost supusă impozitării. În ceea ce privește gratificarea prevăzută de Legea nr. 56/1992, aceasta a considerat că solda integrală era în realitate solda lunară netă.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

13. Prevederile legale și jurisprudența interne pertinente referitoare la plata compensatorie prevăzută de Legea nr. 138/1999 din 20 iulie 1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar sunt descrise în Hotărârea *Driha împotriva României* (nr. 29556/02, Hotărârea din 21 februarie 2008, paragrafele 10-17).

14. Art. 80 alin. 3 din Legea nr. 56 din data de 4 iunie 1992 privind frontiera de stat, modificată de Ordonanța Guvernului nr. 80/1999, prevede următoarele:

« Salariații Poliției de Frontieră care au devenit în întregime incapabili de muncă în timpul și în legătură cu serviciul beneficiază, în afara drepturilor ce decurg din pensionare, de o gratificare egală cu de doisprezece ori solda lor integrală din ultima lună de activitate. »

15. Contrar compensației prevăzute de legea nr. 138/1999, ajutorul acordat în temeiul legii privind frontiera de stat nu a făcut obiectul unei jurisprudențe contradictorii la nivelul Curții Supreme de Justiție, marea majoritate a instanțelor naționale chemate să interpreteze termenii « solda integrala » considerând că era vorba despre solda lunară netă.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

16. Reclamanta se plânde că gratificările încasate în temeiul legilor nr. 138/1999 și 56/1992 cu ocazia ieșirii sale la pensie au fost de asemenea supuse impozitării, încălcându-se art. 1 din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

17. Guvernul invocă o excepție întemeiată pe inaplicabilitatea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, considerând că reclamanta nu are nici un « bun » și nici o « speranță legitimă » în privința sumelor reținute cu titlu de impozite.

18. În ceea ce privește gratificarea încasată de reclamantă în temeiul legii nr. 56/1992, Curtea constată că impunerea acesteia era prevăzută de lege, așa cum a fost interpretată în speță de instanțele naționale. Contrar plății compensatorii reglementată de legea nr. 138/1999, această gratificare nu a suscitată o jurisprudență contradictorie la nivelul Curții Supreme de Justiție. Considerând marja amplă de apreciere recunoscută statelor, în special când elaborează și pun în practică politica lor fiscală, Curtea nu consideră că reclamanta poate pretinde să aibă un « bun » în înțelesul Convenției privind suma care pretinde că a fost reținută nelegal în temeiul legii nr. 56/1992.

19. Reiese că această parte a plângerii este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în temeiul art. 35 alin. 3 și trebuie respinsă în temeiul art. 35 alin. 4.

20. În ceea ce privește partea din plângere întemeiată pe impunerea compensației primită în temeiul legii nr. 138/1999, Curtea constată că excepția Guvernului este strâns legată de esența plângerii, astfel încât trebuie alăturată fondului.

21. De altfel, ea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. O declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

22. Curtea constată că în cauza *Driha* citată anterior a soluționat aceleași chestiuni ca cele prezentate în prezenta cauză. În această Hotărâre a concluzionat că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, luat separat și în combinație cu art. 14 din Convenție.

23. Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită. La fel ca în cauza respectivă, ea consideră că art. 1 din Protocolul nr. 1 se aplică în speță, dat fiind că în baza dispozițiilor clare ale art. 31 din legea nr. 138/1999, reclamanta era îndreptățită să se aștepte ca plata compensatorie să fie scutită de impozit, așa cum de altfel reieșea din jurisprudența internă în momentul în care a contestat impunerea în cauză (cauza *Driha* citată anterior, paragrafele 14-17).

24. Curtea consideră de asemenea că ingerința reclamată este în mod manifest nelegală în dreptul intern (*Driha* citată anterior, paragraful 33) și, prin urmare, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor reclamantei. O asemenea concluzie o scutește de constatarea respectării celorlalte condiții prevăzute de dispozițiile art. 1 menționat anterior (*Driha* citată anterior, paragrafele 22-33).

25. Prin urmare, Curtea consideră că trebuie respinsă excepția de incompatibilitate *ratione materiae* invocată de Guvern și concluzionează că în speță a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 14 din Convenție combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1

26. Reclamanta se plânde de asemenea că, ținând cont de faptul că alți militari aflați în aceeași situație ca a sa au beneficiat de o plată compensatorie nesupusă impozitării, ea a suferit o discriminare contrară art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție. Curtea consideră că această

plângere trebuie examinată din punctul de vedere al art. 14 combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1. Art. 14 din Convenție dispune:

« Beneficierea de drepturile și libertățile recunoscute în (...) Convenție trebuie să fie asigurată, fără nicio distincție, bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. »

27. Guvernul contestă această afirmație menționând că, în cea mai mare parte a cazurilor similare celui al reclamantei, instanțele interne au reținut temeinicia impunerii și că oricum reclamanta nu indică temeiul pretensei discriminări.

28. Curtea consideră că această plângere este legată de cea examinată mai sus și trebuie deci declarată admisibilă.

29. Curtea nu are niciun motiv pentru a se îndepărta de concluzia la care a ajuns în cauza *Driha* (paragrafele 34-39). Ea reamintește că în temeiul art. 14 din Convenție, o discriminare constă în tratarea diferită, fără vreo justificare obiectivă și rezonabilă, a persoanelor aflate în situații similare (*Willis împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, nr. 36042/97, paragraful 48, CEDH 2002-IV). De asemenea, lista pe care o prevede art. 14 are caracter exemplificativ și nu limitativ (a se vedea *Engel și alții împotriva Olandei*, Hotărârea din 8 iunie 1976, seria A nr. 22, pag. 30, paragraful 72 și *Rasmussen împotriva Danemarcei*, Hotărârea din 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, pag. 13, paragraful 34).

30. Curtea constată că, spre deosebire de reclamantă, alți militari trecuți în rezervă au beneficiat de această compensație fără ca aceasta să fie supusă impozitării. Or, Curtea nu găsește în speță niciun motiv de natură să justifice o asemenea discriminare.

31. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 14 din Convenție combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra altor pretense încălcări

32. Invocând art. 6 din Convenție, reclamanta se plânge de caracterul pretins inechitabil al procedurii, pe baza jurisprudenței contradictorii a instanțelor naționale.

33. Curtea reamintește că contenciosul fiscal nu intră în sfera drepturilor și obligațiilor cu caracter civil, în ciuda efectelor sale patrimoniale asupra situației contribuabililor (*Ferrazzini împotriva Italiei* [GC], nr. 44759/98, paragrafele 21-30, CEDH 2001-VII).

34. Reiese că această plângere este incompatibilă *ratione materiae* cu prevederile Convenției în temeiul art. 35 alin. 3 și trebuie respinsă în temeiul art. 35 alin. 4.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

35. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

36. Reclamanta solicită, cu titlu de prejudiciu material, 4.658 lei noi românești (RON), adică 1.319 euro, reprezentând valoarea reactualizată potrivit ratei inflației a sumei de 16.000.000 lei vechi românești (ROL) reținuți cu titlu de impozit asupra compensației plătite în baza legii nr. 138/1999, la care se adaugă 3.726 RON (1.055 euro), valoare reactualizată a sumei de 13.440.000 ROL reținuți cu titlu de impozit asupra gratificării acordate în temeiul legii nr. 56/1992. Reclamanta solicită de asemenea 4.705 RON (1.332 euro) cu titlu de dobânzi legale pentru sumele menționate anterior, precum și 5.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit.

37. Guvernul contestă aceste pretenții.

38. Curtea subliniază că nu a concluzionat că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 luat separat și combinat cu art. 14 din Convenție decât în ceea ce privește impunerea compensației plătite în temeiul legii nr. 138/1999. Statuând în echitate așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea consideră că trebuie să aloce reclamantei 1.000 euro cu titlu de prejudiciu material.

39. De altfel, Curtea consideră că evenimentele în cauză au reprezentat pentru reclamantă o stare de incertitudine și suferințe pe care nu le poate repara simpla constatare a încălcării. Ea consideră că suma de 1.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului său moral.

B. Costuri și cheltuieli

40. Reclamanta nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor.

C. Majorări de întârziere

41. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. alătură fondului excepția preliminară a Guvernului referitoare la inaplicabilitatea ratione materiae a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în ceea ce privește capătul de cerere referitor la impunerea plății compensatorii încasată de reclamantă în temeiul legii nr. 138/1999 și o respinge ;

2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în partea sa privind impunerea plății compensatorii încasată de reclamantă în temeiul legii nr. 138/1999, luat separat și combinat cu art. 14 din Convenție și inadmisibilă pentru rest ;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 14 din Convenție combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 ;

5. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, sumele următoare care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății :

i) 1.000 euro (una mie euro) la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material ;

ii) 1.000 euro (una mie euro) la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

6. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 13 noiembrie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier